

Evangelielæsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Så kom festen for genindvielsen af templet i Jerusalem; det var vinter, og Jesus gik rundt på tempelpladsen, i Salomos Søjlegang. Da slog jøderne ring omkring ham og spurgte: »Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud«. Jesus svarede dem: »Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Det, min fader har givet mig, er større end alt andet, og ingen kan rive det ud af min faders hånd. Jeg og Faderen er ét«.

Prædiken

Vi har hørt et stykke hyrdemusik – en såkaldt pastorage. Om hyrden i virkeligheden griber fløjten og spiller lige så indsmigrende og enfoldig musik for at vinde fårenes tillid og bevare dem i sin nærhed, ved jeg ikke. Men jeg ved, at statsministeren i denne tid begynder sin pressemøder i bedste retoriske stil med at appellere til vores velvilje og opmærksomhed – *captatio benevolentia* kaldes det inden for kommunikationsfagsproget. Efter en rosende og positivt konstaterende indledning kommer de dystre udsigter og formaningerne.

For så vidt ligner statsministeren for tiden en hyrde, der leder sin flok det rette sted hen ved sin autoritet, støttet af et væld af eksperter og rådgivere. Med omtrent en uges mellemrum hidkalder hun sin flok: landets borgere. Hun taler til os, fællesskabet – og til mig med mine mere eller mindre hensigtsmæssige vaner og rette adfærd i denne tid. For hvordan tænker og handler vi egentlig som flok? Hvordan følger vi en hyrde og hører hans røst? Og giver det overhovedet mening for os som de frie individer, vi føler os som?

Hvor længe vil du holde os hen – disse ord fra evangelieteksten har de fleste af os nok gjort til vores egne de seneste par uger eller længere. Hvor længe skal jeg udsætte mit behov til at være sammen med alle dem, jeg holder af – og hvor længe skal jeg vente på at få lov til at udføre mit arbejde, så samfundshjulene kommer i gang igen? Vi skal som bekendt ikke alle vente lige lang tid, men vi er nødt til at finde os i at være en flok i al fald sommeren over. Den tid, hvor vi i højeste grad plejer at dyrke vores bevægelsesfrihed, men hvor vore muligheder for at slå os løs er indskrænkede.

Måske ønsker vi ikke lige som jøderne bevis på, hvem hyrden er, men mon ikke vi alle oplever, at vores opmærksomhed på flokkens leder kan svinge med udviklingen? Som tiden går bliver vi i tvivl om, hvorvidt lederen nu har trukket bremsen for hårdt – og overvejer, om flokmentaliteten er blevet blind for den sunde fornuft. Måske ser vi over på nabomarken, hvor flokken tår sig helt anderledes.

Ikke desto mindre er det efterhånden blevet helt normalt, at vi faktisk gør det, vi har fået besked på. Hyrden har formået at fange vores velvilje og lede os ad samme vej – med jævnlig opmuntring og forsikring om, at så få som muligt kommer væk fra flokken. Mon ikke vi også er lidt forbavsede over os selv – at vi faktisk indordner os? Et frihedselskende folk, der ofte har leet eller gruet over dem, som hurtigt finder ind i række og geled?

Hvor vi for blot et par måneder siden kunne have hævdet, at flokdyrmentaliteten er ved at forvitte fuldstændig i et samfund, der på mange måder kunne have brug for den – og tvivlet på, at den enkeltes afsavn i fællesskabet tjeneste overhovedet gav mening – kan vi nu se på os selv for en stund og forbavses. For på mange måder agerer vi faktisk som får, der hører hyrdens røst. Hyrden er med tiden kommet til at kende fårene, og kan nu tale direkte til dem – give dem lov til at bevæge sig frit inden for et afgrænset område. Hvor vi ellers ville afvise tanken om, at vi kunne indordne os under hyrdens kalden, står vi nu midt i noget, der ligner netop dén situation.

Lader det sig gøre at være individualist og samtidig fanges af hyrdens kalden? Tør vi tro på, at en verdensomspændende undtagelsestilstand kan styrke ansvarligheden for fællesskabet? Og er vi parate til lytte til Kristus som den gode hyrde? Det er naturligvis vanskeligt sådan lige at svare på, men vi er med verdens tilstand givet mulighed for at overveje det på et oplyst og erfaringsnært grundlag. Vi kan måske endda se os selv spejlet i budskabet om Jesus som den gode hyrde for hele flokken og Gud som den, der giver mig kraft på ny, når Han leder mig ad rette stier. En hyrde, der er gået gennem det dybeste mørke for flokken og nu er kommet ud i lyset – en hyrde, der har lidt døden og er opstået for os mennesker. Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd – du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.